

Arrest

nr. 319 635 van 9 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 september 2024.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Servië en Rom van origine, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 28 november 2023 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Servië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Servië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker verklaart op het CGVS dat hij enkel omwille van medische redenen (uit de door hem neergelegde documenten blijkt dat hij lijdt aan de ziekte van Crohn) in België zijn huidig beschermings-verzoek heeft ingediend (NPO, p. 8-9).

3. In de bestreden beslissing wordt terdege gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde medische problemen van louter medische aard zijn en als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin ressorteren deze moeilijkheden onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal bemerkt hierbij: "Uit uw verklaringen blijkt dat u toegang had tot medische zorg in Servië. De enige keer dat u in Servië omwille van uw/een ziekte medische hulp vroeg, kreeg u van een arts in het ziekenhuis van Novi Pazar een inspuiting en medicatie (CGVS, p8-9). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat er ooit sprake is geweest van het ontzeggen van medische hulp omwille van discriminatoire redenen. Zo verklaarde u nooit problemen te hebben ondervonden met de toegang tot medische zorg in Servië (CGVS, p9). Het feit dat het niveau van medische hulp in België hoger zou liggen dan in Servië (CGVS, p9), impliceert niet dat moet worden aangenomen dat u geen passende medische zorgen kreeg. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, een procedure waarvan u trouwens tijdens uw persoonlijk onderhoud van op de hoogte werd gebracht (CGVS, p9)."

Verzoeker slaagt er niet in hier anders over te doen denken.

In het verzoekschrift werpt hij op dat hij niet kan terugkeren naar Servië omwille van de discriminatie tegen de Roma. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker dit nooit eerder ten berde heeft gebracht ten overstaan van de Belgische asieldiensten. Uit zijn verklaringen kan ook niet blijken dat hij in Servië te maken heeft gekregen met discriminatie omdat hij Roma is. Zo verklaarde hij nooit problemen te hebben ondervonden met de toegang tot medische zorg in Servië (NPO, p 9). Tevens had hij in het verleden toegang tot de arbeidsmarkt in Servië en deed hij jobs in de landbouw en in de bouwsector en kreeg hij financiële steun van de Servische staat (NPO, p 5).

De Raad benadrukt hierbij dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingen-rechtelijke zin noch ernstige schade inhoudt. Om tot internationale bescherming te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zoals hoger is gebleken maakte verzoeker doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen. Uit de COI Focus "Servië Algemene Situatie" van 15 december 2022 waarnaar in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, blijkt voorts dat er in diverse gemeentes in Servië een aantal programma's lopen die bijdragen tot de verbetering van de situatie van de Roma in onder meer het onderwijs, huisvesting, nutsvoorzieningen en het cultuurleven.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Servië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er dient immers te worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit volgt waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid actueel dient te vrezen voor vervolging, dan wel het lopen van reëel risico op ernstige schade. Een enkele verwijzing naar de algemene situatie van de Roma gemeenschap, is louter algemeen

van aard en volstaat dan ook niet om in hoofde van verzoeker een individueel en objectief risico vast te stellen. Hij brengt geen concrete elementen aan die er op wijzen dat hij in geval van terugkeer naar Servië omwille van zijn origine een persoonlijk risico loopt.

Verder wijst de commissaris-generaal er op dat verzoeker zelfredzaam is: “Zo regelde u zelf de aanvraag van uw paspoort en uw vertrek uit Servië (CGVS, p4). Daar waar u verklaarde bij een terugkeer naar Servië nergens terecht te kunnen dient er op gewezen te worden dat hoewel er uit uw verklaringen (CGVS, p7) en uw facebookprofiel (zie administratief dossier) blijkt dat u over een uitgebreide familie beschikt, u nooit aan familie heeft gevraagd of zij u zouden kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Servië (CGVS, p10). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u in de laatste periode dat u in Servië verbleef bij uw oom R.(...) terecht kon en hij u ondersteunde (CGVS, p5). Zelfs indien u niet meer bij uw oom R.(...) zou terecht kunnen, kan aangenomen dat u, gelet op voorgaande vaststellingen, in staat zal zijn om een onderkomen voor uzelf te regelen.”

Verzoeker laat deze bevindingen ongemoeid. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

4. Uit niets blijkt dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Servië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 6 november 2024 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker meent dat in deze beschikking onvoldoende aandacht wordt besteed aan de specifieke situatie van de Roma, die in Servië worden geconfronteerd met discriminatie. Servië mag dan wel formeel worden beschouwd als een veilig land van herkomst, maar dat neemt niet weg dat etnische Roma zoals hij er nog steeds worden uitgesloten op socio-economisch gebied. Bovendien is de toegang tot medische zorg voor hem in Servië niet gegarandeerd, zeker niet in de plattelandsgemeenten, terwijl de ziekte van Crohn waaraan hij lijdt een regelmatige opvolging vereist. Verzoeker meent dat de “algemene beleidsrichtlijnen” in verband met veilige landen van herkomst onvoldoende zijn afgestemd op leden van

minderheidsgroeperingen en besluit dat een meer individuele beoordeling van zijn nood aan bescherming als lid van de Roma-minderheid is vereist.”

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 3 september 2024.

Verzoeker herhaalt eerder afgelegde verklaringen en de argumenten in zijn verzoekschrift waar hij ter terechtzitting voorhoudt dat Roma in Servië worden gediscrimineerd. In voormelde beschikking werd hierop reeds geantwoord. Door louter eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Uit de COI Focus *“Servië Algemene Situatie”* van 15 december 2022 blijkt dat er in Servië geen situatie voorhanden is die blijk geeft van een systematische vervolging van leden van de Roma-gemeenschap omwille van hun etnische origine. Bijgevolg komt het verzoeker toe om zijn vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op ernstige schade te individualiseren en in concreto aan te tonen, quod non in casu.

Zoals eerder gesteld, het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast, waardoor het leven van verzoeker in zijn land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte eerder geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en brengt ook nu ter terechtzitting geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Servië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals hierna zal blijken.

Ter terechtzitting houdt verzoeker voor dat de toegang tot medische zorg voor hem in Servië niet is gegarandeerd, maar hij kan in geen geval worden gevolgd. Zoals reeds in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking werd uiteengezet blijkt immers uit zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS dat hij in het verleden wel degelijk toegang had tot medische zorg in Servië: *“De enige keer dat u in Servië omwille van uw/een ziekte medische hulp vroeg, kreeg u van een arts in het ziekenhuis van Novi Pazar een inspuiting en medicatie (CGVS, p8-9). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat er ooit sprake is geweest van het ontzeggen van medische hulp omwille van discriminatoire redenen. Zo verklaarde u nooit problemen te hebben ondervonden met de toegang tot medische zorg in Servië (CGVS, p9).”* Uit niets blijkt noch toont verzoeker aan dat hij in geval van terugkeer naar Servië niet opnieuw toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning en opvolging.

In voormelde beschikking wordt met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing omstandig geduid om welke redenen de door verzoeker aangevoerde elementen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming niet worden aanvaard. Met zijn algemeen betoog ter terechtzitting *“dat een meer individuele beoordeling van zijn nood aan bescherming als lid van de Roma-minderheid is vereist”*, slaagt hij er niet in ook maar enigszins enige concrete en dienstige repliek te formuleren met betrekking tot hetgeen over deze elementen omstandig wordt geoordeeld en uiteengezet in voormelde beschikking. In tegenstelling tot wat ter zitting wordt geponeerd, werd het beschermingsverzoek van verzoeker door de commissaris-generaal individueel benaderd waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoeker. De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoeker deze aangevoerde discriminatie als lid van de Roma-minderheid nooit eerder te sprake heeft gebracht voor het CGVS en deze verder ook niet wist te concretiseren in het verzoekschrift: *“De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker dit nooit eerder ten berde heeft gebracht ten overstaan van de Belgische asieldiensten. Uit zijn verklaringen kan ook niet blijken dat hij in Servië te maken heeft gekregen met discriminatie omdat hij Roma is. Zo verklaarde hij nooit problemen te hebben ondervonden met de toegang tot medische zorg in Servië (NPO, p 9). Tevens had hij in het verleden toegang tot de arbeidsmarkt in Servië en deed hij jobs in de landbouw en in de bouwsector en kreeg hij financiële steun van de Servische staat (NPO, p 5). (...) Een enkele verwijzing naar de algemene situatie van de Roma gemeenschap, is louter algemeen van aard en volstaat dan ook niet om in hoofde van verzoeker een individueel en objectief risico vast te stellen. Hij brengt geen concrete elementen aan die er op wijzen dat hij in geval van terugkeer naar Servië omwille van zijn origine een persoonlijk risico loopt.”*

Verzoeker brengt met zijn kritiek ter zitting geen enkel concreet element bij dat aan het vastgestelde afbreuk kan doen en slaagt er derhalve niet in de gronden van voormelde beschikking om te buigen.

Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg geeft verzoeker geen substantiële redenen op om zijn land van herkomst, Servië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO